

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně **J.K.**, bytem [REDACTED], proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o **žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/7/14/4S-LBK a č. j. MPSV-UM/5/14/4S-LBK**,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 3. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/7/14/4S-LBK a č. j. MPSV-UM/5/14/4S-LBK, a rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Liberci ze dne 6. 11. 2013, č. j. 192477/13/LB a č. j. 192429/13/LB, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Žaloba

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedených rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 3. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/7/14/4S-LBK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Liberci (dále jen „úřad práce“) ze dne 6. 11. 2013, č. j. 192477/13/LB, jímž úřad práce rozhodl o vzniku přeplatku na dávce státní sociální podpory - příspěvku na bydlení za období 7/2012 až 6/2013 ve výši 55 749 Kč a o povinnosti vrátit uvedený přeplatek do 31. 1. 2014. Rozhodnutím ze dne 3. 1. 2014, č. j. MPSV-UM/5/14/4S-LBK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí úřadu práce ze dne 6. 11. 2013, č. j. 192429/13/LB, jímž úřad práce rozhodl o vzniku přeplatku na dávce státní sociální

podpory - příspěvku na bydlení za období 1/2012 až 6/2012 ve výši 26 748 Kč a o povinnosti vrátit uvedený přeplatek do 31. 1. 2014.

Žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s jejími argumenty, jeho rozhodnutí je proto nedostatečně odůvodněné a nepřezkoumatelné. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s právním názorem, který žalovaný ve věci zaujal. Tvrdila, že rozhodnutí spočívá na nesprávném výkladu a aplikaci pojmu „přeplatek“. O přeplatek se jedná v případě, kdy v důsledku jednání žadatele o dávku je vyplacena vyšší dávka, než jaká náležela. V případě žalobkyně přeplatek nevznikl, neboť skutečné okolnosti na straně žalobkyně přiznání příspěvku odůvodňovaly. Napadené rozhodnutí se dle názoru žalobkyně také opírá o nesprávný výklad § 7 odst. 6 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). Žalobkyně je přesvědčena, že úřad práce neměl rozhodnutí o přeplatku vydat dříve, než rozhodl o vyloučení ■■■ z okruhu společně posuzovaných osob ve vztahu k celému období, ve kterém pro to byly dány důvody. Z § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře totiž rozhodně neplyne, že by mohlo mít účinky pouze do budoucnosti. Pokud by zákonodárce takové omezení zamýšlel, musel by je v ustanovení výslovně uvést. Napadené rozhodnutí dále vychází z nesprávného výkladu zákonného znaku skutkové podstaty odpovědnosti za přeplatek - porušení právní povinnosti žadatele či příjemce dávky. Dle žalobkyně je třeba rozlišovat mezi povinností uvést pravdivé údaje o trvalém pobytu třetích osob a povinností uvést pravdivé údaje jiné, kterými žadatel disponuje. Zákon neukládá žadateli povinnost pravdivě uvést údaje o trvalém pobytu třetích osob, neboť pro takový případ by musel zavést adekvátní oprávnění žadatele tyto údaje zjišťovat. Zákon nemůže ukládat povinnost, jejíž splnění je nemožné. Právní předpisy naopak ukládají správnímu orgánu, aby vycházel z údaje z registru obyvatel, které jsou mu, na rozdíl od žadatele, bez omezení přístupné. Napadené rozhodnutí také zcela pomíjí tvrzení žalobkyně, že uvedení nesprávných údajů v žádosti nezavinila. Žalobkyně zastává názor, že po žadatelích o dávky státní sociální podpory nelze objektivně požadovat vědomost o údajích o trvalém pobytu třetích osob. Znalost těchto údajů není samozřejmá, předpokládá vysokou míru znalosti právních předpisů vztahujících se k trvalému pobytu a vysokou rozlišovací schopnost, pokud jde o sobě blízké pojmy jako je „trvalý pobyt“, „bydliště“, „trvalé bydliště“, „domácnost“, „společná domácnost“ a podobně. Žadatelé o testované dávky státní sociální podpory jsou osoby s nízkým nebo žádným příjmem, tedy osoby sociálně slabé. Ze zákona o státní sociální podpoře nelze dovodit, že žadatel o příspěvek na bydlení je povinen zjišťovat údaje o trvalém pobytu třetích osob, tudíž že o údajích o trvalém pobytu třetích osob má vědět, což je ale základním předpoklad toho, aby alespoň nevědomou nedbalostí tento nepravdivý údaj v žádosti zavinil. Opačný výklad by byl v rozporu s článkem 2, odst. 2 Listiny základních práv a svobod i navazujícím odst. 3 téhož ustanovení. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného i jim předcházející rozhodnutí úřadu práce zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení žalobkyně neuplatňovala.

II. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval, že napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy a na základě správně zjištěného skutkového stavu. Zopakoval závěry, ke kterým v napadených rozhodnutích dospěl, a navrhl žalobu v plném rozsahu zamítnout.

III. Zjištění ze správního spisu

Z předložených správních spisů soud zjistil, že písemností úřadu práce ze dne 14. 10. 2013, č. j. 167027/13/LB, bylo zahájeno řízení o přeplatku na dávce - příspěvek na bydlení za období 1/2012 až 6/2012 ve výši 26 748 Kč a písemností úřadu práce z téhož dne, č. j. 166978/13/LB, řízení o přeplatku na dávce - příspěvek na bydlení za období 7/2012 až 6/2013 ve výši 55 749 Kč.

Žalobkyně v reakci na to požádala dne 5. 11. 2013 o vyloučení dcery ■■■ z okruhu společně posuzovaných osob ode dne 1. 11. 2002, neboť od tohoto data s dcerou na dané adrese nežila. Uvedla, že dcera žila od 1. 11. 2002 se svým druhem ■■■ v ■■■ a od roku 2007 žije trvale v ■■■.

Dne 6. 11. 2013 vydal úřad práce rozhodnutí o vzniku přeplatku, pod č. j. 192429/13/LB za období 1/2012 až 6/2012 ve výši 26 748 Kč a pod č. j. 192477/13/LB za období 7/2012 až 6/2013 ve výši 55 749 Kč. Žalobkyni uložil povinnost uhradit přeplatky do 31. 1. 2014. V odůvodnění těchto rozhodnutí uvedl, že na základě provedené kontroly bylo zjištěno, že žalobkyně při podání žádostí o příspěvek na bydlení v rozhodném období neuvedla, že její dcera ■■■ a její syn ■■■ (nar. ■■■) mají trvalý pobyt na adrese ■■■, Liberec, na kterou žalobkyně žádala o příspěvek na bydlení. Adresy trvalého pobytu u těchto osob byly ověřeny v evidenci obyvatel. Úřad práce zdůraznil, že žalobkyně tyto osoby v žádosti neuvedla i přesto, že vlastnoručním podpisem stvrdila, že uvedla všechny osoby, které jsou v bytě hlášeny k trvalému pobytu a že veškeré údaje uvedené v žádosti jsou pravdivé, i že si je vědoma případných následků, které by pro ni z uvedení nepravdivých údajů vyplývaly. Úřad práce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 4 Ads 96/2009 - 93, ze kterého jasně plyne, že vyloučení z okruhu společně posuzovaných osob má působení pouze pro budoucnost a nelze tedy vyloučit osobu z okruhu společně posuzovaných osob zpětně. V projednávané věci sice bylo zjištěno, že dcera žalobkyně ■■■ žije od roku 2007 v ■■■, avšak příslušným správním orgánem bylo rozhodnuto o tom, že se ona ani její syn ■■■ neposuzují při vyhodnocení nároku na příspěvek na bydlení až ode dne 5. 8. 2013. Úřad práce odkázal dále na novelu zákona o státní sociální podpoře, dle které musí být od 1. 1. 2012 pro nárok na dávku státní sociální podpory splněna podmínka bydliště na území České republiky pro všechny společně posuzované osoby, což dcera žalobkyně ani její syn v rozhodném období nesplňovali. Žalobkyni tak byla dávka přiznána neprávem, na dávce jí vznikl přeplatek, který je povinna vrátit.

Dne 26. 11. 2013 podala žalobkyně proti uvedeným rozhodnutím odvolání, ve kterých uváděla v podstatě shodné skutečnosti jako v podané žalobě.

O podaných odvoláních rozhodl žalovaný dne 3. 1. 2013 napadenými rozhodnutími, kterými odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. V odůvodnění obou rozhodnutí zopakoval argumenty uvedené v rozhodnutí úřadu práce včetně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 4 Ads 96/2009 – 93.

IV. Posouzení soudem

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

V posuzovaném případě je meritem sporu výklad institutu odpovědnosti oprávněné osoby za přeplatek na dávce, tj. právní úprava obsažená v § 62 odst. 1 zákona o státní sociální podpoře, a dále výklad § 7 odst. 6 téhož zákona, konkrétně otázka, zda lze vyloučit osobu z okruhu společně posuzovaných osob zpětně.

Podle § 62 odst. 1 věty první zákona o státní sociální podpoře „*příjemce dávky, který nesplnil některou jemu uloženou povinnost nebo přijal dávku nebo její část, ačkoliv musel z okolností předpokládat, že byla vyplacena neprávem nebo ve vyšší částce, než náležela, nebo jinak způsobil, že dávka byla vyplacena neprávem nebo v nesprávné výši, je povinen částky neprávem přijaté vrátit*“.

Řízení o přiznání dávky státní sociální podpory se zahajuje na základě písemné žádosti oprávněné osoby podané příslušnému orgánu státní sociální podpory na tiskopisu předepsaném Ministerstvem práce a sociálních věcí. Žádost o dávku přitom musí obsahovat také uvedení údaje o všech osobách, které jsou v bytě společně s žadatelem o dávku hlášeny k trvalému pobytu. Tuto zákonnou povinnost žalobkyně porušila, když do žádosti o dávku neuvedla, že v bytě je kromě žalobkyně a její nezletilé dcery ■■■ k trvalému pobytu hlášena i zletilá dcera žalobkyně ■■■ a její syn ■■■. Žalobkyně se brání tím, že tímto údajem nedisponovala a neměla ani oprávnění jej zjišťovat. Správním orgánům vytýká, že se nezabývali skutečností, že porušení povinnosti nezavinila.

Žalovaný v obou napadených rozhodnutích, jimiž potvrdil rozhodnutí úřadu práce o stanovení povinnosti vrátit přeplatek na příspěvku na bydlení, specifikoval zákonnou povinnost příjemce dávky, kterou žalobkyně porušila, a to povinnost uvádět do žádosti o dávku pravdivé údaje, tj. všechny osoby, které jsou v bytě společně s žalobkyní hlášeny k trvalému pobytu. Dále žalovaný rovněž poukázal na to, že součástí žádosti o dávku (kterou žalobkyně podepsala) je rovněž prohlášení o pravdivosti veškerých uvedených údajů a poučení o následcích pramenících z uvedení nepravdivých údajů. Z uvedeného vyplývá, že žalovaný zhodnotil v napadených rozhodnutích jak protiprávní jednání žalobkyně, tak i příčinnou souvislost mezi tímto jednáním a vznikem přeplatku na příspěvku na bydlení v daných obdobích. V odůvodnění těchto prvků odpovědnostního vztahu přitom spočívá těžiště posuzování vzniku odpovědnosti za přeplatek.

K otázce zavinění krajský soud odkazuje na žalovaným citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 4 Ads 96/2009 – 93 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud v něm konstatoval, že „ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. obsahuje vícero dílčích skutkových podstat vzniku odpovědnosti za přeplatek, přičemž ne u všech z nich lze výkladem dovodit nutnost prokazování prvku zavinění. To se týká právě skutkové podstaty „nesplnění uložené právní povinnosti příjemce dávky“, u níž citované ustanovení nehovoří o vědomém a volném poměru příjemce dávky ke vzniklému přeplatku, na rozdíl od zbývajících dvou skutkových podstat, v nichž je zavinění alespoň ve formě nedbalosti implicitně obsaženo (srov. dikci „musel z okolností předpokládat“, „jinak způsobil“)… I zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, tedy absenci vědomé i volní stránky zavinění a jejich fiktivní konstrukce (srov. dikci „vědět mohl a měl“ uvedenou v legální definici této formy zavinění v ustanovení § 5 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, účinný do 31. 12. 2009) totiž implicitně vyplývá již ze samotné podstaty protiprávního jednání žalobkyně, tedy neuvedení pravdivých údajů do žádosti o příspěvek na bydlení, které jsou zároveň rozhodnými skutečnostmi pro přiznání dávky. Podstatné je, že i tato forma zavinění, která z jednání žalobkyně implicitně vyplývá, jednoznačně dostačuje ke vzniku odpovědnosti za přeplatek na dávce dle ustanovení § 62 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. Forma zavinění tedy nehraje při posouzení vzniku odpovědnosti za přeplatek žádnou podstatnou roli.“

Zdejší soud se s touto argumentací Nejvyššího správního soudu ztotožňuje. Není pravdou, že splnění povinnosti uvést údaje o všech osobách, které jsou v bytě společně s ní hlášeny k trvalému pobytu, bylo pro žalobkyni nemožné. Žalobkyně je vlastníkem nemovitosti na adrese [REDAKCE], na kterou žádala o příspěvek na bydlení. Dle § 10 odst. 8 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ohlašovna sdělí vlastníkovu objektu na jeho písemnou žádost jméno, popřípadě jména, příjmení a datum narození občana, k němuž vede údaj o místě trvalého pobytu, odpovídající adrese objektu. Sdělení ohlašovny podle věty první musí být vlastníkovu objektu doručeno do vlastních rukou. Žalobkyně tedy měla možnost požadované údaje zjistit. V řízeních zahajovaných na návrh účastníka, který žádá přiznání určitého oprávnění nelze dovodit procesní povinnost správního orgánu vyhledávat důkazy místo navrhovatele či po nich pátrat. Žalobkyně nemohla svoji zákonnou povinnost uvést údaje o všech osobách, které jsou v bytě společně s ní hlášeny k trvalému pobytu, splnit udělením písemného souhlasu s tím, aby státní orgány a další právnické osoby a fyzické osoby sdělily orgánům státní sociální podpory údaje o přihlášení se k trvalému pobytu při rozhodování o dávce, její výplatě či kontrole. Tento písemný souhlas je totiž podle § 50 zákona o státní sociální podpoře pouze jednou z podmínek nároku na výplatu dávky státní sociální podpory a slouží toliko k ověření skutečností rozhodných pro nárok na dávku, které oprávněná osoba uvedla v písemné žádosti o přiznání dávky a v dokladech k ní přiložených (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 Ads 22/2009-51).

V této části soud proto žalobu za důvodnou nepovažuje.

Žalobkyni je však třeba přisvědčit v tom, že z ustanovení § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře neplyne, že by mohlo mít účinky pouze do budoucnosti. Podle tohoto ustanovení „krajská pobočka Úřadu práce může při rozhodování o dávkách v případech, kdy osoby uvedené v odstavci 3 písm. a) až c) spolu nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně

nežijí, rozhodnout, že se neposuzují jako osoby společně posuzované, nebo jde-li o příspěvek na bydlení v případech, kdy některá ze společně posuzovaných osob nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně byt neužívá, rozhodnout, že se k ní při posouzení nároku na příspěvek na bydlení a jeho výši nepřihlíží, i když je v bytě hlášena k trvalému pobytu“. Žalovaný i úřad práce odkazují na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2009, č. j. 4 Ads 96/2009 – 93, který se však danou otázkou zabýval jen okrajově, a svůj závěr o tom, že nelze vyloučit osobu z okruhu společně posuzovaných osob zpětně, odůvodnil pouze odkazem na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 1. 2006, č. j. 51 Cad 5/2005-23. Krajský soud v Hradci Králové se v tomto rozsudku sice zabýval výkladem citovaného ustanovení, posuzoval však případ skutkově naprosto odlišný a vyjádřil se pouze v tom směru, že zákonodárce lhůtu tří měsíců v daném případě určil jako dobu, po jejímž uplynutí může úřad státní sociální podpory rozhodnout, že se osoby uvedené v odstavci 3 písm. a) až c) zákona o státní sociální podpoře jako společně posuzované neposuzují, nemůže však vyloučit tyto osoby z okruhu společně posuzovaných osob zpětně od počátku běhu této tříměsíční lhůty. To ale podle přesvědčení zdejšího soudu ještě neznamená, že by vyloučení z okruhu společně posuzovaných osob muselo mít nutně působení pouze do budoucnosti.

Účelem tohoto rozhodovacího oprávnění úřadu státní sociální podpory je zamezit negativnímu vlivu zákonných domněnek na možnost oprávněné osoby získat dávku v situacích, kdy údaje o trvalém pobytu osob hlášených v bytě dlouhodobě neodpovídají skutečnému pobytu těchto osob a tím i jejich participaci na úhradě nákladů za bydlení (tj. společných potřeb rodiny). Jakkoliv je tedy mechanismus určení společně posuzovaných osob pro účely posouzení nároku na příspěvek na bydlení upravený § 7 odst. 5 zákona o státní sociální podpoře založen na formálním kritériu trvalého pobytu osob společně posuzovaných, umožňuje žadateli dosáhnout vyloučení z okruhu společně posuzovaných osob u těch osob, které v bytě sice jsou hlášeny k trvalému pobytu, ale nejméně po dobu tří měsíců prokazatelně byt neužívají a tím se pravděpodobně ani nepodílejí na úhradě nákladů na provoz bytu.

Pokud správní orgány mají za prokázané, že dcera žalobkyně ■■■ žije od roku 2007 v Irsku (její syn ■■■ se narodil až dne ■■■), což vyplývá jak z rozhodnutí úřadu práce tak žalovaného, měly ji z okruhu společně posuzovaných osob vyloučit zpětně k datu, od nějž mají za prokázané, že tato osoba byt, kde je hlášena k trvalému pobytu, déle než tři měsíce neužívala. Jakkoliv § 7 odst. 6 zákona o státní sociální podpoře hovoří o tom, že se toto ustanovení použije „při rozhodování o dávkách“, uplatní se dle přesvědčení zdejšího soudu i v řízení o přeplatku, které s řízením o dávkách úzce souvisí.

Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. zejména rozsudek ze dne 18. 3. 2004, sp. zn. 5 A 76/2002, nebo např. rozsudek ze dne 5. 12. 2012, č. j. 3 Ads 18/2012 – 4) je „rozhodnutí, jímž se určuje okruh společně posuzovaných osob pro účely rozhodnutí o nároku na příspěvek na bydlení (§ 7 odst. 7 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění zákona č. 242/1997 Sb.) podkladovým rozhodnutím k rozhodnutí o dávce státní sociální podpory, tedy rozhodnutím předběžné povahy, jehož soudní přezkum je podle § 68 písm. e) s. ř. s. nepřípustný“.

Samostatně tedy rozhodnutí o vyloučení osoby z okruhu společně posuzovaných osob soudně přezkoumat nelze. V daném případě ani takové rozhodnutí v průběhu řízení

o přeplatku nebylo vydáno, ačkoliv o to žalobkyně požádala. Správní orgán prvního stupně i žalovaný však zjevně tuto otázku ve svých rozhodnutích řešili, když jednoznačně trvali na tom, že vyloučit osobu z okruhu společně posuzovaných osob zpětně nelze, čímž ve své podstatě předurčili výsledek konečného rozhodnutí o přeplatku. S tímto názorem však soud ze shora popsanych důvodů nemůže souhlasit.

V. Závěr a náklady řízení

Soud z uvedených důvodů zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnosti a vady řízení postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. Protože prvostupňová rozhodnutí úřadu páce trpí stejnou nezákonností, využil soud možnosti dané mu § 78 odst. 3 s. ř. s. a přistoupil rovněž k jejich zrušení. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, přičemž v dalším řízení budou správní orgány vázány vysloveným právním názorem soudu, včetně vypořádání ostatních uplatněných žalobních bodů, ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Jejich úkolem tedy bude nejprve rozhodnout o žádosti žalobkyně o vyloučení její dcery Andrey Kusé z okruhu společně posuzovaných osob od 1. 11. 2002 a teprve poté dokončit řízení o přeplatku.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Úspěšná žalobkyně náhradu nákladů nepožadovala, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 18. června 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně